

Hivern

NOVETATS LLIBRES

edicions 62 s/a

BRUJIXA DE DOL

Mària Mercè Marçal

Escorpi Poesia. 152. 96 pàgines
Una de les veus més sòlides i consistents
de la poesia catalana actual. La nova edició
d'un llibre que està exhaurit.

edicions 3i4 València

MINIM MAL SHOW

Seguí Gabriel Miquel Goma

Col·lecció Trams

(Amb "Minim mal show" Seguí Goma i Goma una nova
excepció a la literatura catalana). El protagonista és el protagonista que
pot ser en qualsevol moment, en qualsevol moment, en qualsevol moment.
El protagonista és el protagonista que pot ser en qualsevol moment, en qualsevol moment, en qualsevol moment.
El protagonista és el protagonista que pot ser en qualsevol moment, en qualsevol moment, en qualsevol moment.

Edicions Proa

LA IMITACIÓ DE CRIST

Tomàs de Kempis

Col·lecció Classics del Cristianisme. 32
Malgrat el temps, aquesta obra continua
essent un dels monuments importants de
l'espiritualitat cristiana d'Occident.

Editorial Empúries

VIDA I MORT DE LES LLENGÜES

Carme Junyent

Col·lecció Biblioteca Universal Empúries,
núm. 57.

¿Quines possibilitats de supervivència té el
català?

Edicions Bromera

ELS MEUS COL·LEGUES I JO

Aidan MacIarlana i Ann McPherson

Traducció Victor A. Oroval

Col·lecció L'Espurna
120 pàgs. 650 ptes.

curial

TEATRE CATALÀ DEL ROSELLÓ.
SEGLES XVII-XIX (volum segon)

Conté Lo judici de Paris, pastor
A cura de Felip Garcia, Enric Prat i Pep Vila
"Biblioteca Torres Amat. 10"
Obra bilingüe catalano-occitana del 1730,
d'autor anònim i tema mitològic. Edició en
la línia de recuperació del nostre teatre.

LA GALERA, S.A.,
EDITORIAL

UNA CARRETADA DE PROBLEMES

Andrew Matthews

Il·lustrador Tony Ross

Traductor Adaptador Antoni Ferrando

Col·lecció Els Grumets de mar, enllaç 2a
sèrie. 75

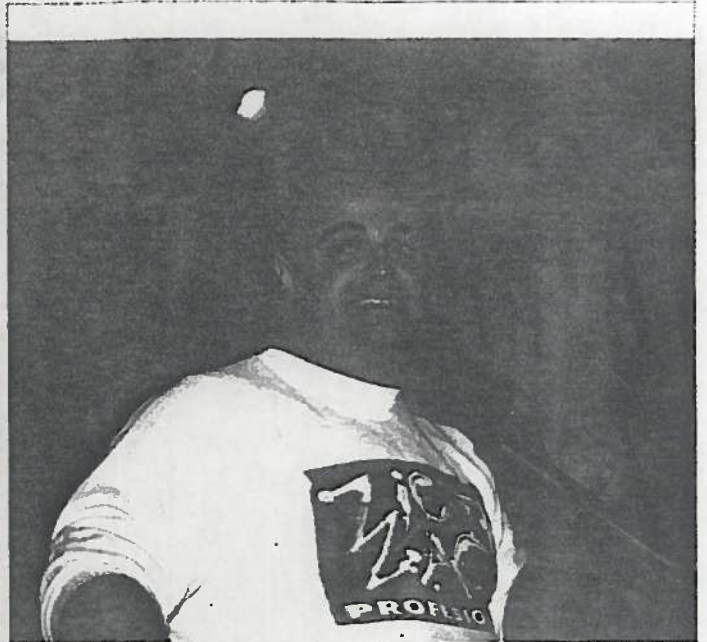
Lady Beatrix és ultratada quan acusen les
seves títeres de ser la causa d'un
desagradable problema de salut.

UNIVERSITAT DE
VALÈNCIA

REFLEXIONS D'UN HISTORIADOR

Pierre Vilari

Col·lecció Honoris Causa. núm. 9
Unes anàlisis excepcionals, no sols sobre
l'època d'un historiador, sinó també sobre les
vivències personals de l'autor.

Bartual, amb el cap pelat per motius capil·lars.

FRANST CAMP

tari. Els cabells llargs són moda. La rebel·lia, doncs, arriba amb els cabells curts.

Joan Peiró, baixista dels Kitsch, no ha tingut opció: "Pràcticament no tinc pèl i he hagut de buscar una solució estètica que em plagui, que és portar el cap pelat. D'altra banda, sempre m'han dit que em queda bé perquè tinc unes faccions molt quadrades, més dures. Doncs... que duri".

Els motius capil·lars són un imperatiu per a molta gent: el showman valencià Bartual, amb la seva inseparable gorra -"no és voluntat pròpia"-; el cap del departament de promoció de la discogràfica Audio-visuals de Sarrià, Xavier Pellicer: "Així i tot, és una estètica que m'agrada molt, va bé amb la meua actitud, portar roba negra... A més, és molt còmode, no m'he de pentinar. És una actitud vital: no ideològica".

Per la seva banda, el mànager de l'Orquestra Plateria: de l'actor Pepe Rubianes i director de la discoteca Nitsa. Carles Flavià, va rapat per una qüestió més aviat anecdòtica: "Em vaig afaitar el cap el dia que inauguràvem la discoteca i ara l'hi porto sempre. No hi ha cap altre motiu".

Els moderns de discoteca.

van adoptant també aquesta pauta estètica. O alguns cambres, com per exemple el del bar Fals Taff, del barri de Gràcia (Barcelona) o la cambra del bar Malibú, al barri del Guinardó, de la mateixa ciutat. Alguns dissenyadors de moda escullen també models rapades per a presentar les novetats, com és el cas de Jean-Paul Gaultier.

Daniel, el responsable de la cadena de perruqueries valencianes Gabesco creu que "avui per avui, això, només ho demana la gent que té alguna exigència. O com a molt a l'1 o al 2, però amb un serrellet. S'ha de ser una persona molt ben plantada per a permetre's el luxe de portar el cap rapat: bons angles a la cara i el cap ben format. Tot i així, els caps rapats no entren gens ni mica dintre les perspectives que té ara marcades la moda".

Moda i rebel·lia. Dos motius per a portar el cap rapat sense haver-se d'identificar necessàriament amb ideologies neonazis. Tot amb tot, i per més que sembli una contradicció, cal no oblidar que, quan un símbol esdevé col·lectiu, perd tot el seu significat: deixa de ser un signe d'aparença.

Joan Marí